

Haandværkere og fra Fabrikanter, fordi der staar en virkelig Haandværksøvelse bag ved Haandværkerens Arbejde. Hvorledes det vil blive muligt for Konsumenterne at løse denne Gaade, naar man tilmed senere hen i en Paragraf sætter Mesternavnet paa alle dem, som Indenrigsministeren giver Næringsadkomst, hvorledes de skulle kunne stelde mellem Haandværker og Fabrikant, som de ikke ere i Stand til at drage nogen Grænse imellem, og hvorledes de kunne foretrække Haandværkerens Produkter for Fabrikantens, naar de ikke ere i Stand til at stelde lige indtil de Skilte, de føre for at falbyde deres Varer, er mig ubegribeligt, og det vilde vistnok falde vansteligst for enhver at finde ud deraf.

Men det bliver desværre ikke ved Modsigelserne alene i Motiveringen af de Herrer's Forslag, men Modsigelserne i de Herrer's Standpunkt komme ogsaa, forekommer det mig, frem i de Forslag, som foreligge i Lovforslaget. Deres Udgangspunkt var jo, at det var Storkapitalen og Storindustrien, som var Skyld i Ulykkerne, og deraf følger konsekvent, at det burde være Storkapitalen og Storindustrien, som man skulde tillids, og ikke den lille Industri, hvorved enkelte ernære sig paa den Maade, som de ere bedst i Stand til paa det lille Erhvervs Omraade. Men gennemgaar man Kommissionens Betænkning, og dens Forslag til Lov, vil man se, at de ikke alene gaa opad mod den store Kapital, og at de slag, som de slaar opad imod Storkapitalen og Stordriften, i Virkeligheden kunne siges at være virkningsløse, men at de ogsaa slaar, og det meget raimende Slag, ned efter mod den lille Industri for at tilintetgøre adskillige Erhverv, som enkelte have haft Ret til at udøve som fri Næring tidligere. Jeg skal nævne adskilligt i den Retning. De gøre dette ved at gøre adskillige Smaaafgaa til bunden Næring, ved at forhøje Afgiften for Næring, ved at forlange, at der kun maa være et Borgerkab i Købstæderne for Fremtiden, ved at indstrænke Anvendelsen af Husstrus og Børns Hjælp til Sønnens 18de Aar, og derved, at vedkommende ikke mere maa holde aaben Bod, hvilket betyder saa meget som, at han ikke ved Skilt maa falbyde sine Varer. Endvidere ødelægge de Forbrugsforeningerne — jeg betragter nemlig Bestemmelserne om Forbrugsforeningerne som en Ødelæggelse af disse — og de indstrænke Stædernes Næring i en saa betydelig Grad, at dette Erhverv, som har lidt saa meget under Storkapitalens Omstiggelse, bliver saa godt som ødelagt.

At ærede foregaaende Talere er der allerede berørt adskilligt, som jeg her har nævnt af det, som Kommissionensbetænkningen strejfer ind paa, og jeg skal derfor ikke dvæle derved. Det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Sauridsen) har saaledes omtalt, hvorledes de smaa Erhverv ville komme til at stille sig navnlig med Hensyn til den gifte Kvindes Stilling, der, som disse Bestemmelser, som Kommissionen foreslaar, skulde blive til Lov. Nu er det jo saaledes, at de smaa Erhverv, ved hvilke Kvinder hidtil have haft deres Eksistens, som Modestynt, Linnedyning, Børnetøj osv., hidtil har været fri Næring, nu foreslaar man, det skal være bunden Næring. Dette vil føre til et System, som vil være i allerhøjeste Grad ubelidt for de arbejdende Kvinder. Forholdet er saaledes, at den Slags Arbejde hovedsagelig udføres i Arbejdersternes Hjem, vel at mærke ogsaa, naar de arbejder for en Arbejdsgiver. Hjemmearbejdet har jo hidtil i Almindelighed ikke været lovprist af nogen. Man har haft meget at indvende derimod, det ødelægger Hjemmene og demoraliserer den Ungdom, som er til Stede i et Hjem, der er lavet om til et Værksted i Stedet for at være et hyggeligt Hjem. Forholdet er imidlertid for disse Kvinder som for mange mandlige Arbejdsgivere paa Grund af Sæsonernes Skift ikke ønske at antage et alt for stort Antal Arbejdere eller Arbejderster. Det er derfor kun nogle enkelte, som komme til at staa i direkte Forhold til Arbejdsgiveren, og som løse Næringsborgerkab. Disse ville igen tage Medhjælp, og man vil snart kunne indse, at naar man bidrager til, at de skulle arbejde som Medhjælpere hos dem, der kunne løse Borgerkab og arbejde direkte hos Arbejdsgiverne, vil det kun være hyderligere at bidrage til Forarmelse af dem, som have det daarligt i Forvejen. Der er Kommissionen ikke inde paa den rette Vej, thi det var ikke Forarmelsen, som den skulde fremme her i Landet, men det var Velstanden; den skulde komme Smaadriften til Hjælp og sandsynligvis vel ogsaa, saa vidt muligt, Arbejderne, baade dem, som arbejde for de smaa og dem, der arbejde for de store. Den Stilling, som den gifte Kvinde kommer til at indtage, dersom disse Bestemmelser skulde blive til Lov, har som sagt det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds berørt saa tilstrækkelig, at jeg ikke skal komme ind derpaa. Det forekommer mig i overordentlig Grad uretfærdigt over for den gifte Kvinde, om disse Bestemmelser blev til Lov.